

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce U. Č. r., a. s. , proti žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, Praha 10, Krátká 10, zastoupené JUDr. Simonou Macáškovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Zenklova 39, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2003, čj. 28 Ca 275/2001 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- I. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) domáhá přezkoumání shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým k žalobě U. Č. r., a. s. bylo zrušeno rozhodnutí Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13. 3. 2001, čj. Rpo/24/00 a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo vysloveno, že „účastníkovi řízení“ (tj. žalobci) se podle § 8 odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů), jímž je zakázána skrytá reklama, ukládá pokuta ve výši 30 000 Kč.

Stěžovatelka namítá, že soud rozhodl bez jednání, ač mu podáním ze dne 26. 2. 2003, které mu bylo doručeno dne 28. 2. 2003 sdělila, že nesouhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Dále tvrdí, že žalobou napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti stanovené ustanovením § 47 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Z odůvodnění zrušeného rozhodnutí je patrné, co v předmětných pořadech zaznělo a následně bylo vyhodnoceno stěžovatelem jako skrytá reklama. Konkrétně ve druhém odstavci tohoto odůvodnění je jednoznačně uvedeno, že v rámci reportáže byl propagován pojistný produkt pojišťovny, zcela konkrétně pak skutečnost, že byly vyjmenovány veškeré výhody, které bude mít ten, kdo s touto pojišťovnou uzavře povinné smluvní pojištění vozidla. V dalším odstavci je pak, opět zcela konkrétně, uvedeno, že pořad propagoval výrobky dřevozpracujícího družstva v L., zejména zdůrazňoval jejich vysokou kvalitu a výhody. Nelze tedy dost dobře akceptovat závěr soudu, že v odůvodnění není konkrétní obsah pořadů zaznamenán, navíc obsah pořadů je zaznamenán i v materiálu programového odboru Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 18. 4. 2000, který je součástí spisu.

Žalobce nepodal vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud shledal žalobu důvodnou, pokud bylo namítáno, že odůvodnění předmětného rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Poukázal na to, že pokuta byla žalobci uložena za porušení zákazu skryté reklamy, což žalobce odmítá a tvrdí, že dotyčné pořady skrytou reklamu neobsahovaly. Soud neměl vůbec možnost tento žalobní bod posoudit, neboť konkrétní obsah předmětných pořadů není z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani v žádné listině založené ve správním spise zaznamenán. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného se o obsahu předmětných pořadů zmiňuje pouze hodnotícím způsobem. Uvádí, že se jednalo o propagování pojistného produktu pojišťovny a o propagaci řady produktů dřevozpracujícího družstva s tím, že množství informací o výrobcích družstva nepochybně překročilo limit nutný pro běžnou informovanost o produkci. Bez přesně zjištěného skutečného stavu věci doloženého ve správním spise a uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, např. přípisu pasáží, ve kterých naplnění skryté reklamy žalovaná spatřuje, soud nemůže posoudit, zda žalobcem odvíslané pořady skutečně obsahovaly skrytou reklamu a zda žalobci byla právem uložena pokuta za porušení zákona o reklamě. Městský soud dále dovodil, že je třeba přisvědčit žalobci i v tom, že odůvodnění rozhodnutí žalované není dostatečně individualizováno tak, aby nebylo zaměnitelné s jinými jeho vysíláními v rozhodné

době, protože v rozhodnutí není uveden čas, místo, kanál a způsob odvysílání předmětných pořadů.

Jak již opakovaně judikoval mj. Vrchní soud v Praze i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004 - 55), při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkouvává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) posoudit, zda uvedené porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.

I v posuzovaném správním rozhodnutí žalované popis skutku ve výroku rozhodnutí chybí. Vymezení skutku je však obsaženo v druhém a třetím odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí. Zde je uvedeno, že ve dnech 25. 11. do 1. 12. 1999 odvysílal původní účastník řízení v rámci týdeníku s názvem „S. K+“ reportáž o akci, kterou pořádala pro své hosty pojišťovna. V rámci této reportáže je propagován pojistný produkt této pojišťovny – smluvní pojištění vozidel. Představitel pojišťovny v rámci rozhovoru informoval o tom, jaké výhody bude mít ten, kdo pojistnou smlouvu na tento typ pojištění s Pojišťovnou uzavře. Do další verze tohoto týdeníku, vysílané od 2. 12. do 9. 12. 1999, byl zařazen pořad s názvem „D. j. n. ž.“ věnovaný dřevozpracujícímu družstvu L. V rámci tohoto pořadu byla propagována celá řada produktů družstva, byla zdůrazňována jejich vysoká kvalita a výhody.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu vymezení skutků, za které byla uložena pokuta, je, byť až v odůvodnění správního rozhodnutí dostatečně specifikováno, tak, aby nemohlo dojít k záměně s jinými skutky. Ostatně i žalobci bylo zřejmé, za jaké skutky mu byla sankce uložena.

Žalobou napadené správní rozhodnutí však trpí další vadou, které je činí nepřezkoumatelným. V rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu z něho není zřejmé, z jakých zjištění (důkazů), pokud se týká skutkového stavu, žalovaný vycházel. Nesporně samotný podrobný obsah („přepis“) provedeného důkazu (skutkového zjištění) nemusí být vždy obsažen v odůvodnění rozhodnutí. Záleží vždy na konkrétních okolnostech případu, např. do jaké míry je to zapotřebí se zřetelem na rozpory v jednotlivých důkazech, se zřetelem na námítky účastníka řízení apod. Vždy však musí být uvedeno, z kterých důkazů (skutkových zjištění) správní orgán vycházel. V daném případě však rozhodnutí neobsahuje ani poukaz

na určitý podklad ve spise, přičemž navíc ve správním spise písemnost či jiný důkaz, z kterých by byl zřejmý vlastní podrobný obsah dotyčných pořadů chybí. Takovýmto dostatečným podkladem nemůže být jen zcela kusá „analýza záznamu vysílání ve dnech 29. 11. - 5. 12. 1999 – K. P. C., a. s.“, předložená k zasedání žalované na den 18. 4. 2000, která podrobný popis obsahu pořadů neobsahuje.

Jestliže tedy, vzhledem k uvedenému, Městský soud v Praze právem zrušil žalobcem napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (pro nedostatek důvodů rozhodnutí), pak, pokud rozhodl bez jednání, postupoval v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost, jakožto nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovateli, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci pak, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu